

чудно проникновение въ душата на автори, съвсѣмъ чужди — поетътъ е вършилъ само едно: освѣтлява или пѣтя на развитието си или творчеството си. Длъжни сме да признаемъ това не зарадъ забавното състезание на субъективизма съ обьективизма, а защото този фактъ даже въ прозата на хладната мисль — издава лиризма като основна черта на Славейкова. Първитѣ проблѣски на влияние самъ поетътъ е разкрилъ. Като споменава, че е възприелъ отъ рускитѣ мислителѣ въ поезията идеята за „диренето човека и въ звера“, ето какъвъ споменъ ни е оставилъ за Тургенева:

„Божествени учителю, ти творецо на „Живи мощи“, чийто образъ е образа на моя спасителъ! — — — Каква симпатия къмъ човека лѣхти отъ разказа ти за оная неволница, която не се е дигала отъ своя одъръ-гробъ! — — — Поезията на уединението ти я разкри на душата ми, поръси ме съ живата вода на вера, че ще се събуди за животъ онзи, на когото и чужди и свои гледаха като на мъртвецъ“.

Славейковъ ни е указалъ на влияние отъ Достоевски и Толстой — влияние, потулено въ гнѣнкитѣ на неговитѣ художествени идеи. Съ Пушкина го сближава особено елинскитѣ свѣтогледъ на руския художникъ, макаръ Славейковъ да не открива тази идея у него; но очевидно Пушкинъ и Лермонтовъ сж първитѣ му учители на стиха. По-нататкъ отеднѣжъ развитието на Славейкова става сложно и разнообразно. Той ни говори за влияние отъ френската критика; запознава се съ оригиналитѣ на нѣмски, френски и английски поети. Говори ни за въздѣйствието на Гете и онова на „елиноюдея“ Хайне, на когото най-вече дължи откърмянето на своята лирическа пѣсенъ. Друго твърдѣ голѣмо влияние, за което душата на